

Nederwiet

Ze hoorde een onafgebroken gekwetter van stemmen in haar hoofd. Slechts het gebruik van grote hoeveelheden softdrugs schonk haar enige verlichting. Een echtelijke ruzie over deze maandelijks hoog oplopende kostenpost had haar naar Amsterdam gedreven.

Op het CS had zij haar eerste verbaal te pakken. Een met stomheid geslagen Z-krant verkoper was binnen luttele seconden een stapel straatkranten armer. Onbezoldigd, welteverstaan.

De psychiater, ingeschakeld door de Spoorwegpolitie, had tevergeefs geprobeerd haar tot een gesprek te verleiden.

Amsterdam, de Wallen, de coffeeshops, het ruime assortiment, het kon haar goedkeuring ruimschoots wegdragen.

Zij toonde zich een gedreven pleitbezorger van de rechten van vrouwen in het algemeen en van raamprostituees in het bijzonder.

Mannen met een al te bronstige blik werden weerhouden van een bezoek aan een peeskamertje. Wenste een hoerenloper ook nog over het tarief te onderhandelen, dan greep zij hem bij de revers, ging er met haar volle gewicht aan hangen en sleurde hem in gebukte houding de steeg in. Dat leverde haar nog eens een half dozijn verballen op.

Een oplettende buurtregisseur (lees: wijkagent) van bureau Warmoestraat wist mij te vertellen waar zij domicilie had gevonden.

De voordeur liet een onafzienbare rij bellen zien, zonder naamvermelding. Ik drukte ze allemaal in en er gebeurde niets. Ik floot luid op mijn vingers en er verscheen een hoofd uit een raam. De deur ging mechanisch open. Ik aarzelde een fractie. Het was er donker. Ik hecht er veel waarde aan om bij huisbezoeken al bij het binnenkomen naar een vluchtweg uit te kijken. De veiligheid van de hulpverlener staat voorop, zo heb ik op school geleerd.

De kamer bevond zich in de nok van het pand. Een kamer met een prachtig uitzicht op de Oude Kerkstoren. De lenteson scheen mij in het gezicht. Er lag slechts een dun matrasje op de grond. Mevrouw liep druk gebarend heen en weer. De muziek stond snoeihard. *'New York - New York'* van Leen Huizer. Er overviel mij een gevoel van

gelukzaligheid! Ik heb nog steeds de leukste baan van Amsterdam, bedacht ik mij.

Ik vroeg haar de muziek uit te zetten.

Plots vloog de kamerdeur met een klap open. Ik voelde een tinteling vanuit de bal van mijn voeten naar mijn kruin omhoogtrekken. In de deuropening stonden twee, met bloed besmeurde, witte slagersjassen. Tarantino, Klinkhamer, Scarface, de Peetvader. Ik kijk verdomme te veel TV en naar de verkeerde films, dacht ik nog. Ik zou, eenmaal uitgebeend, mijn Waterloo vinden in de gehaktmolen van een *rosse* slager.

-Wat doe je hier?, vroeg de man argwanend en in plat Amsterdams.

-Ik ben hier op bezoek. Ik wilde mevrouw niet het stigma van 'de gek' toebrengen.

-Wat ben je van mevrouw?

-Ik behartig haar belangen

-Oh, betaal jij dan ook de huur van de afgelopen twee weken?

-Dat gaat mij te ver.

-Welke belangen behartig jij dan?

-Welke belangen behartigt u?

De slagersjas tastte diep in zijn jaszak. Weldra zou hij zijn hakmes tevoorschijn halen. Het bleek een mobieltje. Hij trok zich terug. De ander nam zijn plaats in de deuropening in en keek onwennig om zich heen, zonder mij aan te kijken. Het stelde mij geenszins gerust.

Als mevrouw niet binnen twee minuten weg is, dan nemen wij andere maatregelen!

Mevrouw verliet met mij het pand. Ik gaf haar mijn kaartje, zij schudde mij de hand en loste op in de menigte, richting CS. Wij hadden geen woord gewisseld. De slagersjassen heb ik, evenals mevrouw nooit meer gezien.

Een week later ontving ik een telefoontje van haar echtgenoot, biochemicus te Basel. Vraag: *Kunt u mijn vrouw wat nederwriet sturen?*